

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XV. Gratiâ filios Dei fieri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XV. 105

tionis ac suauissimi illius odoris gaudis
perfunditur. O misera verò illa, quæ
Deo pro pulchra prole monstra parit;
& ea quidem ex adulterio concepta: id
est, è suggestione diaboli, carnis, aut
mundi. Quid factum esset reginæ E-
sther, si talem Assuero prolem dedisset?
Custodi cor tuum, ô anima, Sponsa
Spiritus Sancti, vt non nisi ex inspira-
tione ipsius conceptos fructus edas,
Deo dignos ac similes.

CONSIDERATIO XV.

Gratiâ filios Dei fieri.

I. **I**Pse enim Spiritus testimonium red-
dit spiritui nostro, quòd sumus filij
Dei. Si autem filij, & heredes: ha-
eredes quidem Dei, cohæredes autem Christi.
Rom. 8. Efficimur autem filij, cum iusti
efficimur; quæ vt S. Concilium Triden-
tinum s. 6. c. 4. dicit, est translatio ab eo
statu, in quo homo nascitur filius primæ
Adæ, in statum Gratiæ, & adoptionis
filiorum Dei, per secundum Adam,

F 5

IESVM

IESVM Christum Salvatorem nostrum.
 Hęc sunt illa magnalia, quę toties cum
 admiratione commemorant Apostoli,
 & SS. Doctores. Quis intelligendo as-
 sequetur hunc effectum Gratia? Status,
 in quo nati sumus, status fuit infandę
 seruitutis, inevitabilis irę, ac damna-
 tionis æternę; status miseriarum o-
 mnium, & ignominia. Ab hoc solo si
 liberaret nos Gratia, quantum id esset?
 quanti faciunt Rei liberationem inex-
 spectatam ab ultimo, certissimoque
 supplicio? Nunc insuper ex inimicis
 Gratia domesticos facit, & filios, & hæ-
 redes, non pinguis patrimonij, non Im-
 perij Romani; sed hæredes Dei Omni-
 potentis, & cohæredes Unigeniti sui,
 Fingamus fieri posse, vt Deus, seu spon-
 te, siue coactus, omnibus suis bonis ac
 regno decedat: quę felicitas esset, ei
 succedere? Iustus ei per Gratiam, sine
 omni fictione succedit. Fingamus iura
 Diuinitatis, & naturam ipsam, qua-
 cunque demum ex causa, transferri in
 alium; quę dignitas erit eius compo-
 tem

potem fieri? Fit reipsa compos, quis-
 quis accipit Gratiā Spiritūs Sancti.
 Gratiā facit filios Dei, ait S. Ambrosius
l. de Spir. S. c. 4. Quid igitur illi? Vtique
 nunquam humana mirabitur, quisquis
 se cognouerit filium Dei. Deicit enim
 se de culmine generositatis, inquit S.
 Cyprianus *lib. de Spectac.* qui admirari
 aliquid, post Deum, potest. Quod si,
 teste S. Augustino *3. de Ciuit. 4.* Varro
 putauit vtile esse ciuitatibus, vt se viri
 fortes, etiam si falsum sit, credant ex
 dijs genitos esse; vt eo modo animus
 humanus, velut diuinæ stirpis fidu-
 ciam gerens, res magnas aggrediendas
 præsumat audaciùs, agat vehementiùs,
 & ob hoc impleat ipsa securitate feli-
 ciùs; homines iusti, qui verè sunt filij
 Dei, despicient suam profapiam? obli-
 uiscentur vnquam, se, cùm vescuntur,
 exercentur, incedunt, nutrire Deum, exer-
 cere Deum, inferre Deum? audebunt in
 seipsis illum, quem gestant, inquinare
 cogitatione vlla, vel actione degeneri?
Si quis loquitur, quasi sermones Dei. Si quis

administrat virtutē, quasi virtutem, quam administrat Deus, ait Apostolus 1. Pet. 4. Sed & illud recogitent, cohæredes se factos Christi: cui Pater æternus ideo multos fratres adoptat, conformes fieri imaginis Filij sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus, Rom. 8. atque ita gloriosior fiat, dum inter totidem reges ac deos, quasi gigas, inter fratres minores excellens, triumphat; non imminuta per eorum participationem gloria regni sui, sed auctâ. Ergo si propria eos non excitat, saltem eius, propter quem ad hoc decus euecti sunt, gloria stimulet, ut tanto loco pares se gerant. Charissimi, filij Dei sumus: & nondum apparuit, quid erimus. Omnis qui habet hanc spem, sanctificat se, sicut & ille sanctus est, 1. Jo. 3. Ego dixi, Dij estis, & filij Excelsi. Non ergo degeneremus ab excelsis cogitationibus.

II, Voluntariè enim genuit nos verbo veritatis, ut simus initium aliquod creature eius. Iac. 1. Multum excedit adoptio filiorum Dei naturalem conditionem filio-

filiorum hominum. Nam si de adopti-
 uis loquamur, sola opinione, non au-
 tem re ipsa sunt filij; neque aliquid pa-
 tris adoptantis acquirunt, præter exter-
 nas fortunas. Quos Deus adoptat, hos
 regenerat, ac sibi similes facit, ut sint
 noua creatura: suum ipsis impertit
 Spiritum, & ius dat propriorum, inter-
 norumque bonorum, quibus ipse bea-
 tus est. Vnde etiam Diuina hæc adoptio
 multum superat ipsam generationem,
 seu naturam humanam. Nam in hac fi-
 lio pater dat parùm admodum sui, vi-
 delicet superflui sanguinis: neque
 aliud facit in eo, quàm nonnullam cor-
 poris præparationem ad animam, im-
 mittendam à Deo. Deus autem ijs, quos
 adoptat, & naturam suam, & Spiritum
 Diuinum largitur, ut non tam adoptio-
 ne, quàm natura sint filij, quia *ex Deo
 nati sunt. Io. 1.* & Deus nos genuit, ut
 non solo nomine & opinione filij, seu
 profilij simus; sed noua essentia, noua
 forma, noua creatura, quæ intus nos
 renouat, ut simus principium quod-
 dam,

dam, seu principatus, & primitiæ creaturæ eius; primi, & honoratissimi; nobiliores omnibus eius operibus, iam ergo si satis grati esse non possumus pro eo, quòd non cuiuscunque opificis, sed Dei creaturæ simus, ad eius imaginem & similitudinem facti; quantum ipsi debemus ex eo, quòd operum ipsius principium ac præcipui simus, Spiritu Diuino donati? Accedit, quòd non tantùm nos genuit, sed *voluntariè*, summa liberrimâque voluntate, & electione nos genuit. Non est in hominis voluntate, quem, & qualem filium generet. Optare potest: eligere, facerèque pro voto non potest. Adoptiuos homo eligit quidem, sed quos inuenit factos ad genium suum: ipse tales non facit. Denique non merâ voluntate adoptat, sed necessitate quadam, & filij naturalis defectu; quia vel nullum habet, vel non qualem desiderat. Omnia in Deo sunt alia. Nulla ipsi necessitas est nos adoptandi, cùm habeat in sinu suo Vni-
genitum, in quo infinitè complacet sibi,
per

CONSIDERATIO XV. III

per omnia vnum cum ipso. Sed abundantiam bonitatis, & studio communicandi bona sua immensa, eligit sibi extraneos; & adoptat, quos minimè dignos; imò oppidò quàm indignos inuenit: eosdè que Gratia sua ornatos, ac translatos in diuinam naturam, facit ista conditione dignissimos. Sanè si beneficia dandi voluntate pensamus, hoc tantum beneficium, tantà Dei voluntate, quantum excrescit? *Videte, qualens charitatem dedit nobis Pater, ut filij Dei nominemur, & sinus. ait charitatis Apostolus.*

III. *Aser, pinguis panis eius: praebebit delicias regibus. Genes. 49.* Videamus, quali cibo Deus educet adoptiuos hos reges: quàm delicato, pretioso, & exquisito. Nimirum Corpore & Sanguine Unigeniti sui, Panem caeli dat eis: lac humanitatis, & mel Diuinitatis sub lingua eorum, *Cant. 4.* Hic est adeps & pinguedo, quàm repletur anima eorum: hic vitulus tenerrimus, & optimus, quem apposuit Abraham hospitibus suis caelestibus.

testibus. Hic cibus regius, quo pueri
 aluntur tribus annis vitæ istius, vt postea
 stent in conspectu regis æterni. Quis vn-
 quam pater, quæ vnquam mater sic enu-
 triuit filium vteri sui? quanta hoc ma-
 gnificentia Dei erga suos filios? quan-
 tus amor ac teneritudo Mentis immen-
 sæ? Hoc Gratia facit: hoc est Sacra-
 mentum Gratia. Neque tantum hoc
 spectat, qualiter se deceat alere suos fi-
 lios; sed etiam vt formâ, & indole fiant
 egregia, ac diuina: eadem scilicet,
 quam habet Unigenitus eius. Nam hu-
 ius omnino spiritus, ac mores vult as-
 sumi ab eis: ideo ipsius corpore saginat
 eos, ac sanguine, vt omnino transfor-
 mentur in ipsum. Est hic cibus & po-
 tus, vt Albertus monet in tract. de Euch.
 non pretiosissimus tantum ac lautissi-
 mus; sed etiam ipsis maximè congruus,
 Etenim Saluberrimus est; quia ab omni
 infirmitate sanat, ac præseruat: est Ef-
 ficacissimus; quia vigorem, & radium
 immortalitatis ingenerat, & manda-
 cantem transfert in suam naturam: est

Ali-

CONSIDERATIO XVI. 113

Alibilissimus; quia penetrat omnes partes hominis, eique se per amorem agglutinatur, firmissimèque adhæret: est Sapidissimus; quia spiritus eius super mel dulcis, & hereditas eius super mel & favum. Eccles. 24. est denique cibus & potus nobilissimi succi & spiritus. Iam quid dicemus de vestimentis salutis, quibus filios suos Deus exornat? quid de præclarissimo magistro, cui dat institutos; ipso Spiritu Sancto? quid de artibus regijs, ad quas illos exercet?

CONSIDERATIO XVI.

*Gratiam facere, ut homo sit
Templum Dei.*

I. **M**embra vestra templum sunt Spiritus Sancti, qui in vobis est. I. Cor. 6. Constans est SS. Patrum atque Doctorum sententia, cum Gratia Spiritum Sanctum inhabitare animas iustas; ut liberè non solùm dono creato, sed etiam ipsa personâ Divinâ fruatur; & hanc esse vim Gratia, ut illas ad
eius